

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5089/2541

บริษัท สามัคคี ประกันภัย จำกัด(โจทก์ นาย บุญช่วย สุข เขียว กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 880, ป.พ.พ. มาตรา 889, ป.วิ.พ. มาตรา 245

ย่อ / หลักกฎหมาย

สัญญาประกันอุบัติเหตุส่วนบุคคลเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเสี่ยงภัยถึงชีวิตของ ส. เป็นสัญญาประกันชีวิตอย่างหนึ่งเพราะอาศัยความมรณะของบุคคลเป็นเงื่อนไขแห่ง การใช้เงินตามความหมายในมาตรา 889 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งไม่ได้ให้สิทธิผู้รับประกันภัยที่จะเข้ารับช่วงสิทธิแทนกันได้เหมือนอย่างการประกันวินาศภัย โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องไล่เบี้ยเอาค่าเสียหายในส่วนนี้ที่โจทก์จ่ายไปจำนวน 100,000 บาท ส่วน ค่าเสียหายเกี่ยวกับการเสี่ยงภัยกรณีบาดเจ็บของ ก. และค่ารักษาพยาบาลก่อนตายของ ส. ที่โจทก์จ่ายไปรายละเอียด 50,000 บาท เป็นการจ่ายตามกรรมธรรม์ประกันภัยที่โจทก์ตกลง คู่ครองหาใช่เป็นการประกันชีวิตไม่ถือเป็นค่าเสียหายที่ ก. และ ส. ได้รับจากการกระทำโดยประมาทของจำเลยที่ 1 ลูกจ้างของจำเลยที่ 3 เมื่อโจทก์จ่ายให้แก่ ก. และ ส. แล้วจึงเข้ารับช่วงสิทธิจากก.และส. มาฟ้องเรียกเอาค่าเสียหายดังกล่าวจากจำเลยทั้งสามได้ เมื่อหน้าที่โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสามเป็นหนี้ที่ไม่อาจแบ่งแยกได้ คำพิพากษานี้จึงมีผลไปถึงจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่มีได้ฎีกาด้วย ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 3 ชำระเงินจำนวน 180,300 บาท ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้จำเลยที่ 3 ชำระเงินจำนวน 380,300 บาท แก่โจทก์ จำเลยที่ 3 ฎีกาขอให้ศาลฎีกาพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ โดยขอให้ชำระเงินตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ดังนั้นทุนทรัพย์ในชั้นฎีกาจึงมีเพียง 200,000 บาท ซึ่งต้องเสียค่าขึ้นศาลในชั้นฎีกาเพียง 5,000 บาท การที่จำเลยที่ 3 เสียค่าขึ้นศาลจากทุนทรัพย์ 429,617.51 บาท เป็นเงิน 10,640 บาท จึงไม่ถูกต้องต้องคืนค่าขึ้นศาล ส่วนที่เสียเกินมาแก่จำเลยที่ 3

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงินจำนวน 423,982 บาท พร้อมดอกเบี้ย 20,710.95 บาทและดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ในต้นเงิน 423,982 บาทนับจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์จำเลยที่ 1 ให้การว่าจำเลยที่ 1 ไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ขอให้ยกฟ้องจำเลยที่ 2 ให้การและแก้ไขคำให้การว่า จำเลยที่ 1 มิใช่ลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ 3 ในขณะที่เกิดเหตุจำเลยที่ 1 มิได้ปฏิบัติหน้าที่ในทางการที่จ้าง หรือตามคำสั่งของจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 3 จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้รับประกันภัยรถยนต์ไว้จากจำเลยที่ 3 จึงไม่ต้องรับผิดชอบขอให้ยกฟ้องจำเลยที่ 3 ให้การว่า ขณะเกิดเหตุเป็นเวลาเลิกงานแล้วจำเลยที่ 3 ไม่ได้ใช้จ้างวานให้จำเลยที่ 1 กระทำไปในทางการที่จ้าง และจำเลยที่ 2 เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์ประเภทค้าจุนจึงต้องขอใช้ค่าสินไหมทดแทนแทนจำเลยที่ 3 ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงิน 180,300 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 27 ธันวาคม 2534 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 ร่วมกันชำระเงินจำนวน 380,300 บาท แก่โจทก์ โดยให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบ เป็นเงิน 280,300 บาท กับให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ในต้นเงิน 380,300 บาทและ 280,330 บาท ตามลำดับ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา

ศาลชั้นต้นจำเลยที่ 3 ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังได้เป็นยุติว่า โจทก์ได้รับประกันภัยรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ข-0293 นนทบุรี ไว้จากนายกำปนาท จันทรามนัสพงษ์ ส่วนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 87-9483 กรุงเทพมหานคร ของจำเลยที่ 3 ซึ่งขับขึ้นโดยจำเลยที่ 1 ผู้เป็นลูกจ้างจำเลยที่ 3 ได้นำไปประกันภัยไว้กับจำเลยที่ 2 วันที่ 25 กันยายน 2534 จำเลยที่ 1 ได้ขับรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน 87-9483 กรุงเทพมหานคร ในทางการที่จ้างไปตามถนนรัตนานิเบศร์จากสี่แยกไทรมาไปทางสะพานนั่งเกล้าด้วยความเร็วสูงและประมาท เป็นเหตุให้รถเสียหลักข้ามเกาะกลางถนนเข้ามาในช่องเดินรถสวนพุ่งเข้าชนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ข-0293 นนทบุรีได้รับความเสียหายทั้งคัน และนางสาวสุนทรขึ้นสุข ผู้ขับถึงแก่ความตาย นายกำปนาท จันทรามนัสพงษ์ได้รับบาดเจ็บสาหัส โจทก์ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยเต็มตามจำนวนเงินที่คุ้มครองเป็นเงิน 240,000 บาท และขายซากรถได้ในราคา 60,000 บาท ทำให้โจทก์เสียหาย 180,000 บาท และค่าจ้างยกรถเป็นเงิน 300 บาท กับจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนที่นางสาวสุนทรตายเป็นเงิน 150,000 บาท และนายกำปนาทได้รับบาดเจ็บเป็นเงิน 50,000 บาท ตามกรมธรรม์ประกันภัยแล้ว คดีมีปัญหาข้อกฎหมายวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 เพียงประการเดียวว่า โจทก์มีสิทธิฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันอุบัติเหตุส่วนบุคคลเกี่ยวกับการตายของนางสาวสุนทร และการได้รับบาดเจ็บของนายกำปนาทจากผู้ทำละเมิดได้หรือไม่ เห็นว่าสัญญาประกันอุบัติเหตุส่วนบุคคลเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการเสี่ยงภัยถึงชีวิตของนางสาวสุนทรเป็นสัญญาประกันชีวิตอย่างหนึ่งเพราะอาศัยความมรณะของบุคคลเป็นเงื่อนไขแห่งการใช้เงินตามความหมายในมาตรา 889 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งไม่ได้ให้สิทธิผู้รับประกันภัยที่จะเข้ารับช่วงสิทธิแทนกันได้เหมือนอย่างการประกันวินาศภัยโจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องไล่เบี้ยเอาค่าเสียหายในส่วนนี้ที่โจทก์จ่ายไปจำนวน 100,000 บาท ส่วนค่าเสียหายเกี่ยวกับการเสี่ยงภัยกรณีบาดเจ็บของนายกำปนาท และค่ารักษาพยาบาลก่อนตายของนางสาวสุนทรที่โจทก์จ่ายไปรายละเอียด 50,000 บาท เป็นการจ่ายตามกรมธรรม์ประกันภัยที่โจทก์ตกลงคุ้มครอง หากใช่เป็นการประกันชีวิตไม่ถือเป็นค่าเสียหายที่นายกำปนาทและนางสาวสุนทรได้รับจากการกระทำโดยประมาทของจำเลยที่ 1 ลูกจ้างของจำเลยที่ 3 เมื่อโจทก์จ่ายให้แก่ นายกำปนาทและนางสาวสุนทรแล้ว จึงเข้ารับช่วงสิทธิจากนายกำปนาทและนางสาวสุนทรมาฟ้องเรียกเอาค่าเสียหายดังกล่าวจากจำเลยทั้งสามได้ ฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังขึ้นบางส่วน และเห็นว่าหน้าที่โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสามเป็นหน้าที่ไม่อาจแบ่งแยกได้ จึงให้คำพิพากษานี้มีผลไปถึงจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่มีได้ฎีกาด้วยอนึ่ง คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 3 ชำระเงินจำนวน 180,300 บาท ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้จำเลยที่ 3 ชำระเงินจำนวน 380,300 บาท แก่โจทก์ จำเลยที่ 3 ฎีกาขอให้ศาลฎีกาพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ โดยขอให้ชำระเงินตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นดั่งนั้น ทุนทรัพย์ในชั้นฎีกาจึงมีเพียง 200,000 บาท ซึ่งต้องเสียค่าขึ้นศาลในชั้นฎีกาเพียง 5,000 บาท การที่จำเลยที่ 3 เสียค่าขึ้นศาลจากทุนทรัพย์ 429,607.51 บาท เป็นเงิน 10,640 บาทจึงไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาเห็นสมควรคืนค่าขึ้นศาลส่วนที่เสียเกินมาแก่จำเลยที่ 3 ด้วย"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงินจำนวน 280,300 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ กับให้คืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาจำนวน 5,640 บาท แก่จำเลยที่ 3

องค์คณะ

วิเทพ ศิริพากย์ · บุญธรรม อยู่พุก · ชวลิต ศรีสง่า

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/5089/2541>